

Toppers van toen

25-jarig jubileum Wielervrienden 1999

Wielervrienden Eijsden is hard op weg naar het 50-jarig bestaan. In de twee vorige edities van *Uit Eijsdens Verleden* kwamen Fred Doensen en Fons Bessems aan het woord. Ter afsluiting van deze miniserie citeren wij uit het jubileumboek van de Wielervrienden, dat in 1999 door Willy Theunissen werd samengesteld bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de club.

Samengesteld door Jo Debeij

Voorwoord van de voorzitter

“We hebben altijd een groep enthousiaste mensen gehad die de club “droegen”, die telkens fietsevenementen of andere activiteiten organiseerden. Deze jongens blijven niet altijd “op kop fietsen” om dit in welertermen uit te drukken. Willen we op deze manier verdergaan, dan moet die “koppositie” af en toe eens overgenomen worden door anderen.

Niet alleen de fietsprestaties, maar zeker ook de onderlinge vriendschap en verkeersveiligheid zijn altijd belangrijke punten geweest waarvoor wij ons sterk maakten. Laten we ons met z'n allen hiervoor blijven inzetten en niet al te professioneel worden. Ook onze zondagmorgentrimmers moeten mee kunnen. Daar kunnen niet alleen de zgn. “duwers” voor zorgen, maar zeker ook de jongens die op kop fietsen moeten af en toe eens omkijken.” *Heinz Reumers, voorzitter*

Voorwoord van de voorzitter van het jubileumcomité

“In de achter ons liggende jaren hebben de Wielervrienden de naam van Eijsden uitgedragen in binnen- en buitenland, in klassiekers en in één- of meerdaagse grote toertochten. Zo hebben we ook de namen van onze sponsors tot ver buiten onze landsgrenzen bekendheid willen geven.

Ik dank alle leden van het jubileumcomité voor hun bijdrage in het organiseren van ons zilveren bestaansfeest. Om dit alles in goede banen te leiden kwam toch het een en ander kijken. Ons comitélid Willy Theunissen wil ik nog eens apart dankzeggen voor de samenstelling van ons jubileumboekje “25 jaar op weg”. *De voorzitter van het jubileumcomité, Fred Doensen*

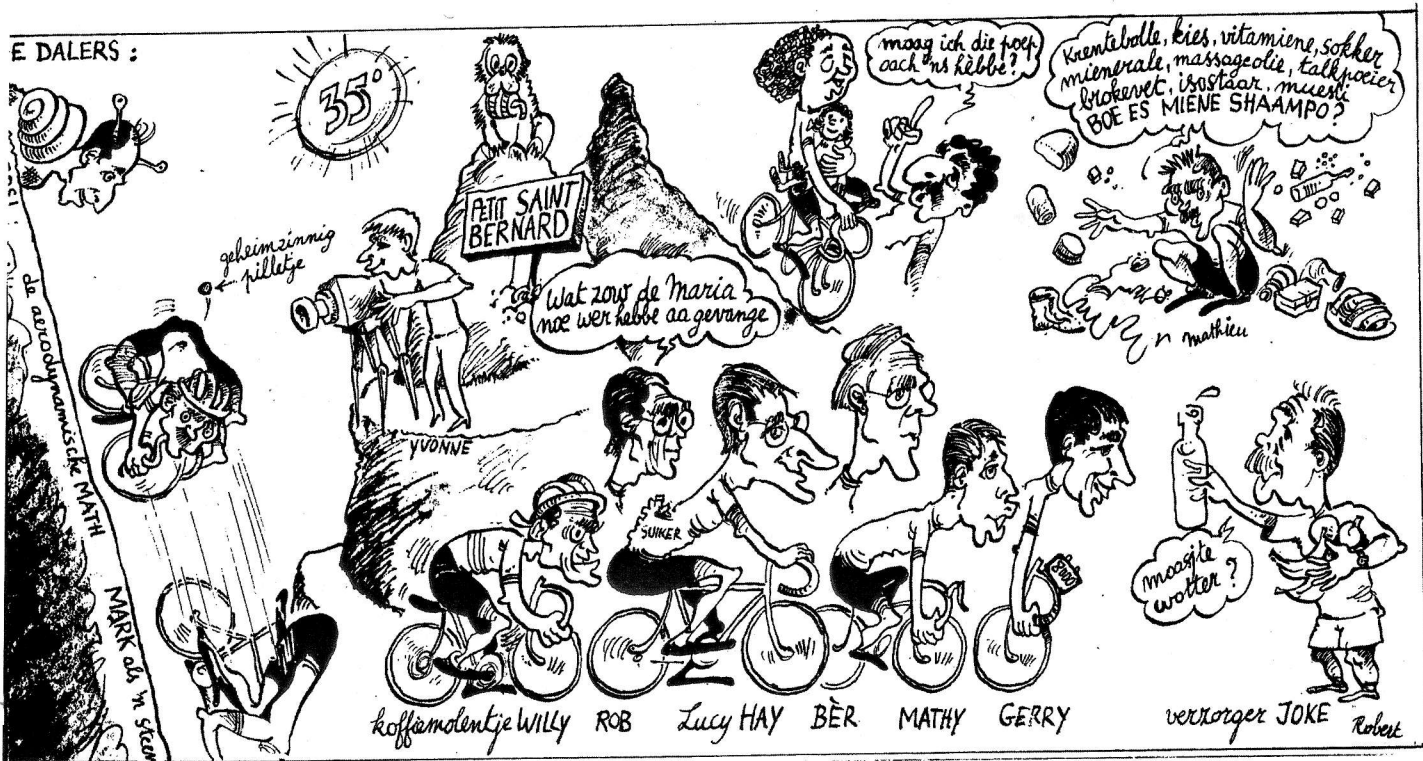
Inleiding van de samensteller van dit jubileumboekje

“Om alle fiets- en andere gebeurtenissen van de afgelopen 25 jaar zo precies mogelijk op te schrijven heb ik nog enkele “ancien combattants” geraadpleegd. Bij het lezen zullen velen, vooral de oudere leden, de herinneringen als muziek in de oren klinken.

We hebben met z'n allen toch wat afgefietst. We waren niet alleen in Nederland, België, Luxemburg, Frankrijk of Duitsland, maar ook in Oostenrijk, Zwitserland, Italië, Spanje en zelfs in Engeland. Fietsen is prachtig en soms zijn de herinneringen die je overhoudt aan bepaalde tochten ook van veel waarde. Gek toch dat de momenten waarop je het moeilijk had, je het beste bijblijven.

De meeste waarde hecht ik echter aan de onderlinge vriendschap die we met z'n allen moeten blijven koesteren. Dit is een groot goed. Het was een hele klus om dit boekje te maken, maar ik heb dit met plezier gedaan.

Het boekje dat in de verre toekomst gepresenteerd wordt bij ons gouden jubileum, zal ik niet meer maken. Wel hoop ik dit dan nog te kunnen lezen.” *Willy Theunissen*

In Memoriam...Jo Schuldres en Bèr Rosier

“Hoe kwetsbaar een mensenleven is moesten we als fietsclub twee keer ervaren. Twee Wielervrienden, Jo Schuldres en Bèr Rosier, verloren we in deze 25 jaar. Het zijn twee zwarte bladzijden in ons bestaan.

Jo was een markante figuur in onze club en speelde ook een rol bij de oprichting in 1974. Hij leefde voor de wielersport. Hij was bestuurder van de Hel van het Mergelland en betrokken de organisatie van de Zesdaagse van Maastricht. Hij had een drukke babbel, was altijd in voor een lolletje en fietste zelfs op een fiets die hem een maatje te groot was. Vele jaren fungeerde hij als sinterklaas, ook voor onze vereniging.

Jo overleed op 3 april 1985, op 38-jarige leeftijd, tijdens een trainingsrit die hij met zijn vriend en vaste fietsmaat Jo Wolfs maakte. Hij werd in Wandre aangereden door een auto en was vrijwel op slag dood.

Tijdens een mooie Goede Vrijdag, op 11 april 1995, kwam Bèr Rosier op onverklaarbare wijze ten val, vlak voor de laatste scherpe bocht van Banneux naar Pepinster. Hij raakte in coma en overleed op 19 april 1995.

Bèr was een gewaardeerd lid, iemand op wie je kon bouwen. Zowel de eerste Alpentocht, de Savoietour en de Drielandentocht werden mede door hem op papier gezet. Hij zorgde telkens voor het draaiboek en maakte na afloop een verslag.”

Jubilarissen

“Op bescheiden wijze – een bijzonder kenmerk van onze club – zijn deze 13 jubilarissen onlangs in het zonnetje gezet:

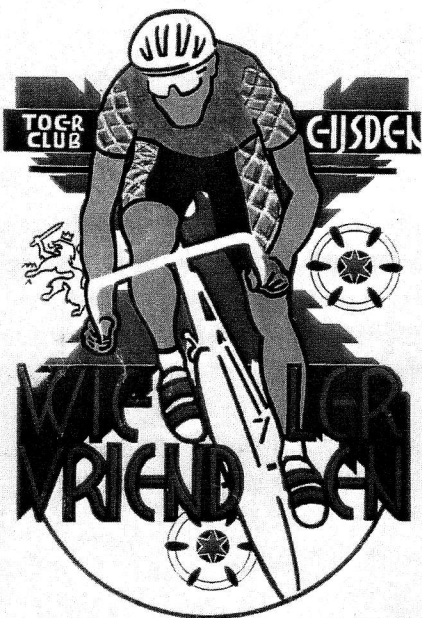
Jef Aussems, Jef Creuwels, Jeng Rethero, Jean Wijsen, Bart Janssen, Lambert Jeukens, Fred Doensen, Tonny Pachen, Theo Partouns, Gerry Theunissen, Albert Deckers, Willy Theunissen en Andre Wolfs. Martin Creuwels, tot op heden ons enige erelid, was ook een van de mensen van het eerste uur.”

25 jaar “op weg”

Het begin

Het begon allemaal zo “onschuldig”. In Eijsden maakten in de 70’er jaren enkele groepjes sportieve jongelui op de sportfiets wekelijks toerritten. Enkelen fietsten nog in een voetbalbroek en anderen schoven op gymnastiekschoenen tussen de clipsen. Op een gegeven moment namen enkele mensen, naar ik meen Jo Schuldres, Fred Doensen, Gerry Theunissen en Theo Partouns, het initiatief om al deze fietsende jongelui eens bij elkaar te roepen om de mogelijkheid te bekijken om samen in één grote groep te gaan fietsen. Het eerste gesprek hierover had plaats bij de Makado in Beek.

Toen we op een zondagmiddag na een rit met een groep in de Greune Mèrt bij elkaar zaten, vonden we het toch beter een bestuur te gaan formeren. Logisch dat Jeng Rethero, als oudste van de groep, gevraagd werd om voorzitter te worden. Verder werd er naar Willy Theunissen gekeken - hij was immers handig met de pen en typemachine - om secretaris te worden. En Fred Doensen ging op de centen letten en werd penningmeester. Dat was eigenlijk gemakkelijk, want we hadden nog geen centen en betaalden nog geen contributie. Waarom ook eigenlijk, want we waren nog geen echte club. Vervolgens werden Jean Wijsen en Martin Creuwels benaderd om in het bestuur zitting te nemen. Toen moest er nog een technische man bij komen. Deze vonden we in de persoon van Theo Partouns. Opeens hadden we een bestuur en beseften we dat we nu een èchte club, een toerfietsvereniging waren. Een half jaar later, in 1975, hadden we al statuten, officieel door de notaris opgemaakt. Tot slot moest de club nog een naam krijgen. "We gaan ons Wielervrienden noemen", zei Martin Creuwels. Niemand van de leden die in het café aanwezig waren, had hier problemen mee. Korte tijd later hing er boven de deur van ons clublokaal De Greune Mèrt een mooi groen bord met hierop in keurig wit de naam "Wielervrienden Eijsden" geschilderd."

Kleding

"Nauwelijks gestart, reed al iedereen in een zwarte wollen koersbroek, al dan niet voorzien van een "leren zeem". Ik weet dat Theo Partouns en Jo Schuldres zelfs al met een echte rood-gele koerstrui van Ralley fietsten. We spijkerden plaatjes onder onze schoentjes, zodat deze lekker vastzaten in de clipspedalen en voelden ons al een beetje "professioneel" worden.

Na een jaar kregen we onze eerste clubtrui: blauw met geel. Naar de maat werd niet gekeken. Er waren alleen grote en kleine maten. Wat stonden we er prachtig op! "Café Geurten" prijkte er op onze ruggen. De sponsoring deed zijn intrede, want de clublokaalhouders Jeanne en Bèr hadden een leuk bedrag geschonken in de aankoop hiervan. Er werden foto's gemaakt in de Diepstraat en bij het kasteel. Omdat de naam van de sponsor alleen op de achterkant van de trui gedrukt was, moesten we voor de groepsfoto alleen de trui even achterstevoren aantrekken. Na enkele jaren reikten de truien ons bijna tot aan de knieën. Er kwamen nieuwe, rode truien. En weer deden Jeanne en Bèr een leuke duit in het zakje en weer was er feest!"

Clubritten

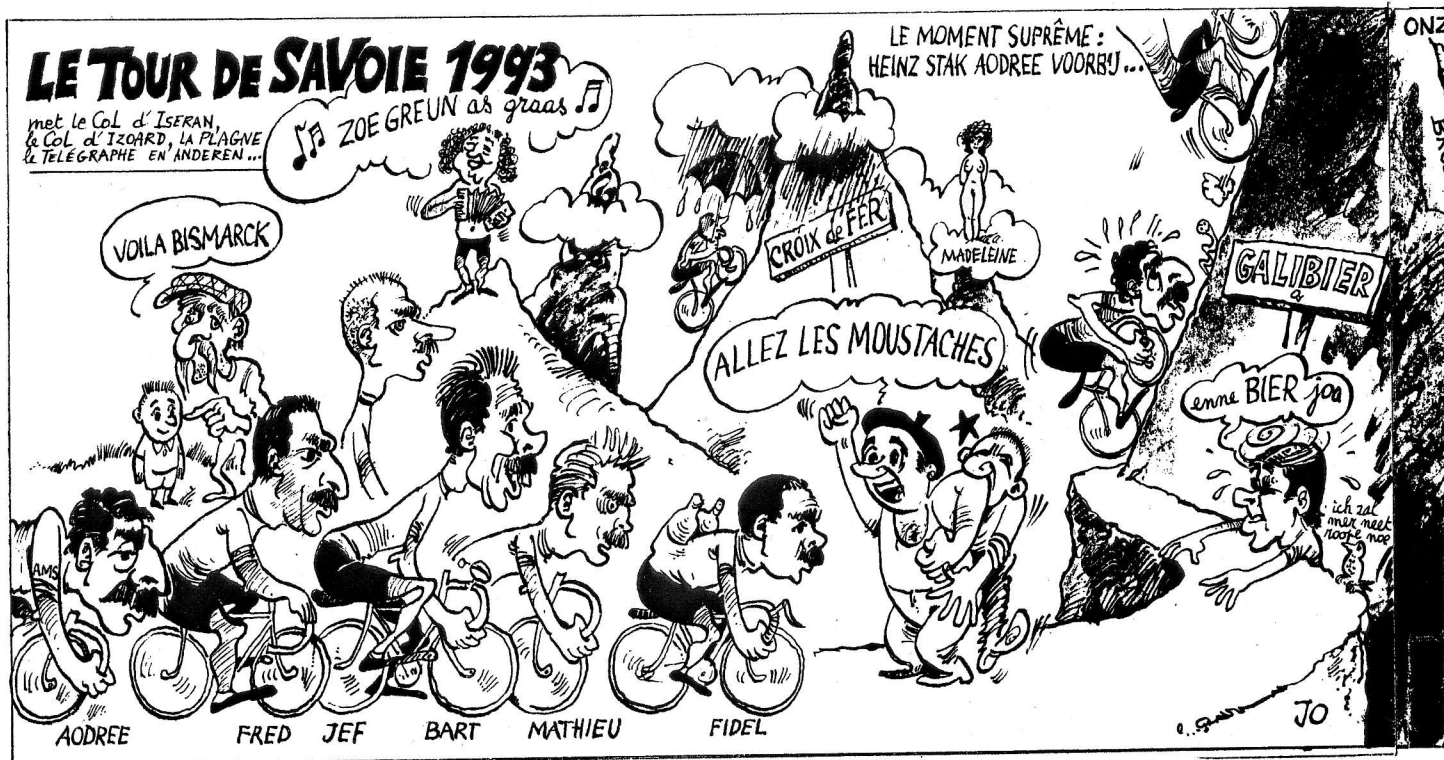
Steevast werd elke zondagmorgen vanaf het clublokaal aan de Diepstraat in één groep vertrokken voor de wekelijkse clubrit. De opkomst was vanaf het begin groot. Toch was vrijheid-blijheid ons devies, wie kwam fietsen, oké, en wie niet kwam opdagen, ook goed.

Om de leden te stimuleren zoveel mogelijk aan de clubritten mee te doen, werd in 1987 het zgn. "kruisjessysteem" ingevoerd. Degene die door het meefietsen van de clubritten de meeste kruisjes achter zijn naam had staan, werd clubkampioen.

In 1986 werd op voorstel van Martin Crousen een koffiepauze van plm. 15 minuten tijdens de zondagsritten ingelast. Dit voorstel werd in de jaarvergadering in stemming gebracht. Met 11 tegen 10 stemmen kwam de koffiepauze erdoor.

Feesten

We hebben veel gefietst, maar we hebben ook veel gefeest en plezier gehad bij Jeanne en Bèr en later bij Coen en Lilian. Denk maar eens aan de jaarlijkse feestjes bij de opening van het seizoen, bij de sluiting van het seizoen, na afloop van de tijdritten en de jaarvergaderingen. We hebben ons 5-, 10-, 15- en 20-jarig bestaansfeest telkens gevierd. Het afscheid

van Jeanne en Bèr, de opening door Coen en Lilian, telkens als we nieuwe kleren kregen en de carnavalsavonden. Ik kan me de feesten goed herinneren als de gangmakers Theo Partouns en Martin Creuwels uiteindelijk toch weer met de emmer en de dweil vooropgingen in de polonaise. Dit gebeurde meestal na middernacht.”

Tot slot

“Is er nog iets veranderd in al die jaren? Jazeker! Niet alleen het materiaal maar ook de mentaliteit van de fietsers. De zogenaamde “clubliefdje” ontbreekt nog wel eens. Gelukkig is de onderlinge kameraadschap altijd goed gebleven, al was er zeker wel eens een haar in de boter.

De grote verandering voor de club kwam in juli van dit jaar, net voor ons zilveren jubileum. Onze kroegbazen Coen en Lilian gingen verhuizen naar Eetcafé La Meuse. Dit nieuws kwam voor ons als een donderslag bij heldere hemel. De toekomst van de Greune Mèrt was onzeker. Met Coen en Lilian verhuisden we mee naar La Meuse. Het werd wel even wennen in de nieuwe omgeving, waar we op 1 augustus 1999 van start gingen. We beginnen nu aan onze tweede periode van 25 jaar. Op weg naar de 50!”

Tijdritten

“Reeds het eerste jaar wilden de jongens zich eens met elkaar meten op de fiets. Er moest toch af en toe eens echt strijd zijn, van man tot man. Een tijdrit was hiervoor het beste middel. Die kwam dus. Een tijdrit is een echte wedstrijd, dus moet hiervoor een vergunning zijn. Wij hebben dit altijd gedaan zonder de vereiste toestemmingen van de autoriteiten en het is altijd goed afgelopen

Het jaar daarna werd uitgeweken naar Val-Dieu, dat ons vast tijdritparcours werd. Met start in Mortroux. Hoewel het parcours grotendeels licht omhooggaat, was het geen parcours voor de echte klimmers, maar meer voor de sterke mannen die een groot verzet konden rondraaien. De maanden voorafgaande aan de tijdrit prepareerde iedereen zich reeds hierop. Er werd individualistisch gefietst, wat de saamhorigheid in het peloton niet ten goede kwam.

Op de dag van de tijdrit was iedereen zenuwachtig, zeker de gedoodverfde winnaars. Bij de start in Mortroux werd alles al vroeg in stelling gebracht. De leiding stemde de chronometers op elkaar af. Alles verliep precies volgens het boekje. Jean Maas en Gerry Schroen telden de seconden af bij de start en lieten je geen halve tel te vroeg los. Jef Beckers en Theo Schuldres klokten aan de eindstreep. Na afloop werd er druk gespeculeerd. Maar de uitslag bleef geheim tot het “moment suprême” op de matinee bij officiële bekendmaking. De matinee liep in de loop der jaren voor enkele “plakkers” uit op een soiree. Maar gezellig was het wel!”

A-Klassiekers

“Onze club was de afgelopen jaren steeds goed vertegenwoordigd in de A-klassiekers. Een klassieker fietsen is en blijft toch iets bijzonders. Voor de liefhebbers steeds weer een “topper”! Twee clubleden, namelijk Fred Doensen en Willy Theunissen, fietsten alle dertien A-klassiekers. Hun eerste was Luik-Bastenaken-Luik op 1 mei 1978. De serie van dertien maakten zij vol op 5 september 1991, toen zij de Grote Prijs van Zürich fietsten. Ze hadden er vaak een lange autorit voor over om weer een klassieker op hun palmares bij te kunnen schrijven. Telkens wisten zij wel weer enkele clubmakers enthousiast te krijgen om deze ook mee te fietsen.”

B-klassiekers

Grote Scheldeprijs Schoten 1991

“De straffe wind maakte de 205 km lange Scheldeprijs toch zwaar genoeg. We waren als laatste vertrokken en kwamen, met enkele Vlamingen, ook als laatste binnen. Hier stond de fotograaf van de Gazet van Antwerpen op ons te wachten. Wij kregen immers de E.E.G.-beker voor de grootste buitenlandse groep uitgereikt. En dat moest op de foto en in de krant. Ook de beker van de verstkomende groep ging mee naar Eijsden. Het kon niet op, want er waren ook nog bloemen, voor iedereen een kusje en een De Koninck-pilsje. Voor dit pilsje moesten we wel zelf zorgen.”

“Wisten jullie...

- dat Theo P. en Andre W. al voordat de fietsclub opgericht werd, de 125 km lange toerit Maastricht-Namur en terug fietsten?
- dat een groep fietsers uit Heer onze beste klanten waren van ons buffet dat we tijdens de Diepstraatfeesten runden?
- dat deze jongens in de late namiddag door hun vrouwen met auto's moesten worden opgehaald omdat fietsen voor hen niet meer mogelijk was?
- dat de cols die beklommen werden steeds hoger werden, de regen steeds heviger, de kou steeds kouder en de verhalen steeds sterker?
- dat Gerry tijdens de Waalse Pijl muilezel speelde voor Theo Gulikers door diens rugzak vol gereedschap de hele rit mee te zeulen?
- dat voor een cognacje in Wallis ooit F 12,50 en in Roubaix zelfs F 20,- neergeteld moest worden?
- dat je een volledig voetbalelftal (plus wisselers) kunt opstellen uit onze leden die vroeger bij VV Eijsden hebben gespeeld. Deze spelers zijn: Lambert, Tonny, Coen, Gerrit, Willy, Ger S., Hay, Math M., Gerry, Fred, Jeng en Jo Sp.?”

